

RZEMIENNY (9) *ai*

rzemienny (8), **rzemionny** (1); rzemienny : rzemionny *Calep* (1:1).

Oba e jasne; o z tekstu nieoznaczającego ó.

sg m N rzemienny (3). *ϕ f N rzemienną* (2), *rzemionn(a)* (1). *ϕ pl N subst rzemienn(e)* (2). *ϕ A subst rzemienn(e)* (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „rzemień” (9) :

1. *Od znac. ‘ pasek ze skóry’ : zrobiony z rzemienia; terginus Mącz, Calep; loreus Cn (5) : Lorum, Rzemień/ Cugiel rzemienny. Mącz 197d; Scutica, Rzemienna puchá. Bicz tatarski. Mącz 376c, 197d, 450a; Terginum lorum – Biczrzemienni. Calep 1057a.*

2. *Od znac. ‘skóra wyprawiona’ (4) : Nápifali tež fzeroce cí Talmudyftowie/ iż Moizéfz v Bogá sthyłu widział dwa floyki związane rzemieniem [...] S tądze džíš owo Zydowie nofzą rzemienne węzły BielKron 463, Llll2v; Uter, pellis qua vinum aut oleum deferri solet, Skórzány fák álbo kápfa w którey wino álbo oley nofzą/ skorzana flafzá/ rzemienna oleyna Bániá. Mącz 509d; Calep [1020]b.*

Cf RZEMIANY, RZEMIENISTY

ECB